

Бойко Несторов

БЕЗДНАТА
НА МЪРТВИТЕ
МИГОВЕ

© Бойко Несторов, автор, 2011 г.
© Людмил Веселинов, художник, 2011 г.

Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-069-7

БЕЗДНАТА НА МЪРТВИТЕ МИГОВЕ

Бойко Несторов

Пътят, излязъл извън така наречената от жителите на селото „вилна зона“ – струпаните в подножието на планината дъсчени хижи, всяка сред своето парче плодна земя, – премина през покрито с чакъл квадратно разширение и се превърна в тясна камениста пътека. Светлин уверено пое по нея, заизкачва се по оголената, отмита от дъждовете снага на хълма с „язовира“ – бивша каменна кариера, превърната във водохранилище. Слънцето започваше да напича, страстното и жестоко слънце на южния август. Малки, тъмносини, сякаш метални, мухи виеха лудешки хора около лицето му, опиянени от вълшебството на планинската сутрин. Далеч отпред примамливо трепкаха с листа първите дървета на гората. „Моята гора... отново съм тук! О, Господи, отново съм тук след... много години, тогава бях на осемнайсет, да, много, много години...“ – затрептя нещо в душата му. Въздъхна дълбоко веднъж, два пъти. Трепетът обаче не си отиде. Не се усили, но проникна навсякъде, възкреси спомените, разстла ги пред очите му, смаза го с възродената болка, че уви, нищо не се повтаря, извика сълзите...

„Отново съм тук... След дванайсет години... Но татко вече го няма... И все едно че почина преди седем години... Липсва ми... Бих искал... – въздъхна отново, успял да възвърне контрола си. – Да, бих искал пак да е тук... Толкова пъти сме вървели по тази пътека към нашата гора... И тогава целият

свят си отиваше, оставахме само ние тримата с гората... Е, няма го вече, истина е! Сега сме сами, двамата с нея...“

Продължи напред – самотен турист в неделното утро, жадуващ отново да слепи вълшебните частици от мъртвото, забулено от годините минало, жадуващ да се потопи в изтлелия им блясък. Жадуващ... „Пак съм тук – прошепна и обходи с поглед околността. – А тук си е все същото – и „язовирът“, и бараката на пазача, празна и запустяла, каквато беше и тогава, и старата захвърлена печка сред камъните, и обраслият шлюз, където тогава видяхме змията... Тя може още да си живее там, кой знае колко живеят смоковете. Боже Господи, колко обичам всичко тук!“ – ненаситно впиваше очи във всеки запазен детайл от своето лично минало, пристъпвайки пъргаво напред, замечтал да се гмурне в любимата горска сянка и да се усети отново свободен, жив и безкрайно млад.

Тогава чу първата гръмотевица. Далечният глух тътен се затъркала, подскачайки тежко, с неохота, по възвишенията, разстла се, укроти се, затихна като въздишка. Светлин сякаш усети тази въздишка в първия слаб полъх на вятъра. „Ще вали! – отбеляза наум и се загледа в небето. Видя струпващите се облаци далеч на запад. – Ще вали... иде лятна буря. Да се върна ли? Защо пък? Може и да се размине... Ако заваля... е, ще видя! Ще се скрия някъде, дъждът ще е кратък, през лятото е така... А и да ме намокри, слънцето е силно, ще изсъхна след това. Продължавам!“ – твърдо реши и zakрачи по пътеката. Гората вече бе близо.

Веднага след като навлезе под изпъстрените със златни петна сенки, в душата му се настани отдавна забравеният покой. Светът с напрегнатите си делници, с разочарованията и мимолетните си радости, с неуловимите си малки, но осезаеми страхове, с вечните си безпокойства и предизвикателства, остана отвън, спрян от неуморните бдителни стражи край пътеката – дърветата. Светлин се откъсна от всичко това. „Отново се усещам свободен – жадно поемаше познания и скъп горски мирис. – Чудото стана... а не вярвах, че е

възможно. Колко е хубаво!“ Нов гръм, по-стегнат, по-силен и по-близък, го сепна и накара отново да вдигне очи. Видя поклащащите се листа над себе си, зашумели от засилилия се вятър. Но над тях все още ведро синееше небето, а сред дърветата вятърът не можеше да проникне. „Е, нека пък вали! – Светлин протегна ръка и прокара длан по сивата кора на строен бук. – Защо да се плаша от това? Нали тук е моята гора, гората, където винаги ми е било хубаво! Тук не може да ми се случи нищо неприятно!“

Забързан, делови кълвач внезапно изпърха и впи крачетата в ствола на няколко метра над ръката му. Смешно и сериозно се вгледа в него, извил шия, и пропълзя нагоре. Застина, подпрян на опашката си, готов да заработи, но нещо го смути. Заслушан за миг, внезапно изпърха и отлетя. „Виж ти...“ – все още усмихнат, го проследи с поглед Светлин, но мисълта остана незавършена. Внезапен, ураганен почти порив на вятъра забуча гневно сред листата на превиващите се лудешки клони. Светлин усети как се напрегна внезапно под ръката му буковият ствол, долови (не чу, а усети чрез дланта си) слабо, озадачено пукане някъде там, сред коравата, пълна със сила и живот дървесина. „Охооо! – усмихна се предизвикателно, в нямо преклонение пред мощта на стихията. – Пустият му вятър! Изненада ме, тарикатът! И дървото дори изненада!“

„Няма страшно, миличък! – обърна се с нежен шепот към бореция се горд бук. – Корав си ми ти! А и не си сам!“ – потупа топло якото стъбло („О, небеса! С дървото ли говоря?“) и отново пое по пътеката. Притъмняваше, при това доста бързо. „Ще вали! Ще вали, и то яко, мъжката! Няма как да остана сух, но дано поне е кратък дъждът. Я да се огледам за някаква сушина!“ – и продължи ускорения си ход през разтревожената гора. Даваше си сметка, че все още може да се върне, да се скрие от бурята. Порутената и обрасла барака на пазача при „язовира“ би могла да го приюти. Вероятно имаше и достатъчно време да стигне дотам. „Да, това е разумно, разбира се! – мислеше, подбирайки

маршрута си по каменистия терен. – Много е разумно и един разумен турист сигурно би се върнал. Ама аз не искам, няма да се връщам. Вече съм тук, където толкова много време исках да дойда! Тук съм, по дяволите, и нищо не може да ме прогони. Ей на, ще си тръгна, когато АЗ (и гората, разбира се... И моята гора...) реша (решим!). Защото пак сме заедно... и връщането ми би било... хм, нещо като предателство може би! Да, така е, защото тя, милата гора, чудната лятна гора на моето детство, на моята младост, ме е чакала толкова дълго! През всичките тези години... Аз не я забравих... както и тя...“

Нов близък, разтърсващ гръм удари пространството и го потопа за стотна от секундата в застинало море от ослепителна бяло-виолетова светлина. Замириса остро на озон, първите тежки капки удариха по листата с някаква неочаквана повелителност, с неумолимо, смазващо равнодушие, твърдо, без колебание и прибързаност... „Изпълнени с достойнство (И тъга?... Може би...) посланици на връхлитащата буря – неочаквано настръхна („Страх ли ме е...? Защо?...“) Светлин, но пое дълбоко, с наслада дъх, усещането изведнъж стана приятно, той се усмихна на себе си. – Сигурно така, като мен сега, се чувства природата преди буря! Сигурно радостта ми, че съм тук, раздвижва някакви мои отдавна заспали сетива. Все едно, може и просто да ме е страх, макар че не смея да си го призная. Но е приятно... и усещането е точно такова... все едно съм част, вкоренена част от всичко тук! И съм щастлив, мамичата му! Тук и сега съм щастлив!“

– Хе! – промърмори гласно. – Я да видим колко ще си щастлив, като те намокри! Дали...?! А?

Дъждът се засили, все още не можеше да го достигне под протегнатите над пътеката клони, но той чуваше ясно шума от капките. Нарастващо, глухо някак шушнене, съживяващо древния инстинкт да ускори ход и да търси прикритие.

„Кавакът! – досети се (Ами! Винаги знаеше за този кавак, нали?). – Кавакът до чешмата! На поляната! Там може да изчакам бурята! Дали още стои там това дърво?!“ – и почти

хукна напред. Последният завой дойде неочаквано („Забравил съм все пак някои неща...“). Оставил го след себе си, Светлин видя ширналата се равна площ, любимата горска поляна, където... „О, Боже, толкова хубави неща... толкова игра... и татковите шишчета... и дядовите... и... толкова... сега... спомени... спомени...“ – накъсани, очаровани мисли се заблъскаха, зажузаха в главата му. Очите му потърсиха вековната клонеста топола, кавака с гостоприемните, добри грапави клони на неговото детство и юношество, откриха го... и сърцето му замря: „Защо!?“

– Защо? Защо? – зашепна, ужасено взрян в огромното, но, уви, напълно изсъхнало, напълно (и навеки, и отдавна, о, Боже, отдавна!) мъртво дърво, разперило посивели, изпочупени и с опадала кора клони, в жест на няма молба (или проклятие!) към снишеното буреносно небе.

Дъждът се лееше вече с пълна сила, изливаше се отгоре му, но Светлин виждаше само мъртвия кавак, усещаше само болката си. Сякаш под хипноза пое бавно през повалената мокра трева, протегнал ръка, тръгна към дървото, забравил всичко, немислещ, с мокро лице (и мокри очи). Бурята стелеше като призрачни отвесни вълни милиардите капки на своя порой, връхлиташе, превиваше с нарастваща мощ растителността. Вихрите ѝ свистяха, блъскаха Светлин, караха го да се олюлява, но не можеха да го спрат. Бавно, в някакъв странен, безпричинен, ала напълно реален транс той пристъпваше все напред и напред. Не видя светкавицата, но внезапно небесният свод се срути отгоре му с резкия и тъжен писък на скъсана гигантска струна и той полетя, устремен към едно демонично черно небе. „Но тук няма звезди! – учуди се, а някакъв тъжен глас отговори: – „Да, няма!“

* * *

Козите първи, дори преди кучетата, усетиха приближаващата буря. Бай Тодор долови промяната в поведението им и сам потърси и намери добре познатите му признаци.